

Kalevalan kultalanka

Ritva Seppi

Kalevalan kultalanka

Metsän tyttö, mielineiti, Tuulikki tytär Tapion!

Kalevala: 13:57

Kalevalan kultalanka

Ritva Seppi

©Ritva Seppi 2016

Kansi ja kuvitus: Ritva Seppi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-466-7

Tuulikki

Talvi oli tullut. Lumi peitti maan ohuena mattona. Tuulikki istui työpöytänsä ääressä matematiikan kirja edessään. Hänen piti laskea jakolaskuja. Se oli vähän hankalaa. Hän osasi kyllä kertotaulun, mutta jakolasku oli hankalampaa, se oli niin kuin kertotaulu nurinpäin.

– Kuusikymmentäneljä jaettuna neljällä? hän sanoi ääneen. Hän puri kynänpäätä ja katsoi ulos.

– Nättiä, hän ajatteli, kun katsoi valkeaa maata ja kuuraisia puita. – Neljä menee kuutoseen kerran, hän huomasi. – Tämä syksy on mennyt tosi nopeasti. Kaikki on ollut niin tasaista, eikä mitään kummallista ole tapahtunut, hän jatkoi ajatuksiaan. – Kuutosesta jää kaksi, ja sitten sitten ylhäältä tippuu nelonen lisää, montako kertaa neljä siihen menee?

– Vaikka oli se aika jännää, silloin, kun olin vielä ekaluokalla, ja äiti lähti ulkomaille töihin, ja minä menin asumaan mummon luo. Silloin näin Metsän kuninkaan ja Kuuttaren ja Ilmattaren ja ne lennättivät minua metsän yläpuolella! He opettivat minulle,

että metsä on koti! Ajatukset alkoivat kulkea metsän eläimissä: – Metsä on oravien ja jänisten koti, mutta myös hirvien ja karhujen. Metsä on kaikkien koti. Nyt kun olen isompi tajuan, että luonto on myös ihmisten koti... Kuuskertaa neljä on kaksikymmentäneljä! Siis se menee kuusi kertaa! Vastaus on 16! Hän kirjoitti numerot kirjaansa.

– Kun seuraavana kesänä olin äidin kanssa mummolassa kesälomalla, näin Ilmattaren uudestaan, sillä oli se Elämän Pallo. Se oli niin kaunis ja elävä! Sitten Elämän Pallo särkyi. Silloin oli kyllä huonot ajat, kun vihan voimat saivat luonnon ja ihmiset valtaansa. Onneksi sain apua niiden palasten etsimiseen! Häntä nauratti: – Entisyydestä! Nyt kun ajattelen sitä, ymmärrän, että viha on paha kaikille ihmisille ja luonnolle. Onneksi on myös hyviä ihmisiä! Ja ihana Ilmatar!

Nyt hän unohti kokonaan laskunsa, kun hän muisti viime kesästä Tulilinnun. Äiti ja Tuulikki olivat muutaneet pikku kylälle lähelle mummolaa. Tuulikki jäi muistelemaan käsi poskella pientä tulista linnunpoikasta. Hän muisti seikkailut Tulimaassa ja kyöneleet tulvahtivat silmiin, kun hän eli vielä kerran Tulilinnun lähdön. Sitten hän muisteli Tulimaata ja Tulilintua.

– Hän taisi opettaa minulle sitä, että kaikki mitä tehdään vaikuttaa muihin. Siis ihmisiin tai paikkoi-

hin. On se kumma, että minulle on sattunut näin outoja juttuja. Sattuukohan muille?

Tuulikki käänsi katseensa jälleen matematiikan kirjaan ja katsoi seuraavaa laskua 84:3. – Kolme menee kahdeksaan kahdesti ...Onneksi kaikki on nykyään ollut ihan tavallista. Ihmiset ovat vain joskus vähän kummia, vähän outoja, olisko ne jotenkin hermoja? Niin kuin suuttuisivat vähästä tai jotain, hän mietti. No, kai ne on sitten vaan sellaisia... Kahdeksasta kun otetaan kuusi pois niin jää kaksi, sitten tiputetaan nelonen alas ja kuinka monta kertaa kahteenkymmeneen jää meneekään kolme? Aika monesti varmaan!

Joukahainen

Koulun välitunnilla oli vilskettä. Tuulikki katsoi, kun pienimmät oppilaat juoksivat pallon perässä ja yrittivät heittää pallolla toisiaan. Se oli joku uusi leikki, eikä hän ollut leikkinyt sellaista. Ennen oltiin polttopalloa, hän mietti. Sitten hän kuuli sivummalta isojen poikien äänekestä keskustelua opettajan kanssa.

– Eikö meille opeteta koodausta? kysyi suurin poika.

– No, en nyt tiedä, on se vähän hankalaa, sanoi opettaja epävarmalla äänellä.

– Toisella koululla opetetaan, intti poika.

– Se on nyt muilla kouluilla mahdollista, mutta täällä ei oikein onnistu, yritti opettaja selittää.

– Miksi ei? kyselivät jo toisetkin pojat. – Isosisko sanoi, että sitä pitäisi opettaa.

– Meiltä puuttuu laitteita, enkä minä oikein... hämmentyi opettaja.

– Sinä et siis osaa?

Opettaja kääntyi ja käveli kiireesti portaille ja sisälle. Oppilaat jäivät katsomaan hänen jälkeensä.

Pojat räjähtivät nauramaan:

– Ei se osaa opettaa! Ei kai se kovin kummoista ole,

eikö me kaikki osata! he huusivat toistensa päälle.

Tuulikki oli kummissaan, eikö tosiaan opettaja osaa opettaa sitä, mitä hänen pitäisi? Opettaja pakeni? Kello soi, ja oppilaat kiirehtivät sisälle, isojen poikien ryhmä viivytteli rehvakkaasti ja viimein lompsivat laiskasti muiden perään.

Koko koulupäivän Tuulikki oli hajamielinen eikä osannut keskittyä. Hän mietti välitunnin tapahtumaa. Opettaja oli sanonut, ettei hän osaa opettaa ohjelmointia ja pojat olivat nauraneet hänelle. Tämä tuntui pahalta.

Kotona Tuulikki kertoi äidilleen koodauksesta.

– Osaatko sinä sitä koodausta ? hän kysyi.

– En tosiaankaan, äiti naurahti. – Se on meille vähän outoa maailmaa.

– Olikohan se opettajallekin outoa maailmaa, ihmetteli Tuulikki. – Mutta eikö opettajan pidä osata sitä, mitä pitää opettaa? hän jatkoi.

– Opettajia varmaan koulutetaan näihin uusiin teknologioihin, mutta kaikkea ei ennätä, kun maailma muuttuu niin nopeasti. Te nuoret olette siinä maailmassa mukana, mutta vanhempien täytyy opetella enemmän.

– Jos se opettaja ei ollut ennättänyt kouluttautua, arveli Tuulikki. – Mutta ne pojat olivat inhottavia, kun nauroivat hänelle, hän päätteli.

Tuulikin elämä muuttuu, kun hän yhtäkkiä tupsahtaa keskelle Kalevalan kuohuvaa elämää. Näsäviisas Joukahainen taiotaan maan sisään, vihainen Kullervo muuttaa lehmät susiksi ja karhuiksi, jotka tappavat talon emännän ja kuu ja aurinkokin katoavat taivaalta ja ikuinen yö vallitsee. Onneksi paikalla on viisas tietäjä Väinämöinen, joka osaa auttaa ja ratkaista pulmia. Tuulikin omassa elämässä on myös pelottavia pulmia, mutta hänelläkin on viisas auttaja, oma mummo. Mutta mitä ovat nuo langat, joita Tuulikille laskeutuu taivaalta?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi